

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci navrhovateľky **M. J.**, rod. Š., nar. X., bytom K., zastúpenej **JUDr. J.**, *advokátom, advokátskej kancelárie M., so sídlom M.*, proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu v Lučenci**, so sídlom Námestie republiky č. 26, Lučenec, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. LC/2008/00585 z 12. septembra 2008, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24Sp/123/2008-26 z 22. januára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24Sp/123/2008-26 z 22. januára 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie odporcu č. 440/2008 zo dňa 17. apríla 2008, ktorým odporca rozhodol vo veci nároku navrhovateľky uplatneného v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“ alebo „zákon o pôde“) tak, že navrhovateľke nepriznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v pozemkovoknižnej vložke na liste vlastníctva č. X., kat. úz. K., ktoré sú v súčasnej dobe evidované v listoch vlastníctva č. X. kat. úz. K. z dôvodu, že navrhovateľka nespĺnila podmienku uvedenú v § 42a zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“).

Svoje rozhodnutie krajský súd právne odôvodnil ustanoveniami § 1, § 6 ods. 1 písm. d/, § 13 ods. 1 a § 4 ods. zákona č. 229/1991 Zb., § 37 ods. 1 a 2, § 42a ods. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb., § 1 zákona 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“), § 3 ods. 2, 27 ods. 1, 29 ods. 1, 4 a 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď obsahom administratívneho spisu mal preukázané, že navrhovateľka spolu s ďalšími členmi Lesnej a pasienkovej spoločnosti K. požiadala v zmysle zákona č. 229/1991 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom žiadosťou zo dňa 07.12.1993 podanou členmi Lesnej a pasienkovej spoločnosti K. pôvodne v zastúpení T. na bývalom Pozemkovom úrade v Lučenci titulom prechodu nehnuteľností, ktoré boli predmetom žiadosti, do vlastníctva družstva na základe zákona č. 81/1949 Zb. SNR. Ďalej mal krajský súd preukázané, že správny orgán rozhodnutím č. 4/94 zo dňa 16.02.1994 konanie prerušil za účelom doloženia dokladov potrebných pre rozhodnutie a že správny orgán dňa 17.05.1995 pod č. 609/1995 vydal a doručil všetkým päťdesiatim dvom urbárskym spoločnostiam, resp. splnomocneným zástupcom oprávnených osôb, ktoré uplatnili na úrade nárok na vydanie nehnuteľností podľa

§ 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb., upozornenie s výzvou na predloženie dôkazov podľa § 42a ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. s tým, že jednotlivé dôkazy, ktoré špecifikoval, je potrebné predložiť Pozemkovému úradu v Lučenci do 31.12.1995, inak právo na vydanie nehnuteľností zanikne. Dňa 07. mája 1997 vydal Okresný úrad v Lučenci, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva (ako právny nástupca Pozemkového úradu v Lučenci) rozhodnutie č. POZ-97/00210-003-Mi, ktorým pätnástim oprávneným osobám – členom Lesnej a pasienkovej spoločnosti K. pre splnenie podmienok uvedených v § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb. priznal vlastnícke právo k požadovaným nehnuteľnostiam s tým, nárok priznal tým oprávneným osobám, ktoré dokladmi preukázali vzťah k pôvodným vlastníkom (rodné listy, úmrtné listy, dedičské rozhodnutia) navrhovateľka medzi týmito oprávnenými osobami uvedená nebola, z čoho je nesporné, že citovaným rozhodnutím o jej rozhodnuté nebolo. Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd ďalej za preukázané, že rozhodnutím č. L/2005/00061 z 24. októbra 2005 rozhodol odporca vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby M. J. podľa zákona č. 503/2003 Z. z. tak, že oprávnená osoba spĺňa podmienky reštitučného titulu podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona a za odňaté pozemky priznal právo na náhradu podľa § 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z.. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľka si uplatnila nárok podaním zo dňa 10.03.2004 ako oprávnená osoba podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 503/2003 Z. z. po P. naposledy bytom K., ktorý zomrel dňa 10.04.1942. Až po vydaní tohto rozhodnutia dňa 10.08.2007 navrhovateľka zaslala odporcovi doklady v súvislosti s rozhodnutím o prerušení konania zo dňa 16.02.1994, a to úmrtný list jej starého otca P., pôvodného vlastníka zapísaného na PK L V č. X. kat. územie K. pod B27 v podiele 4/88-in, úmrtný list jej otca J. Š. syna pôvodného vlastníka a jej rodný list a požiadala o obnovu konania na vydanie rozhodnutia v zmysle zákona č. 229/1991 Zb.. Dňa 23.04.2008 vyzvala odporcu na vydanie rozhodnutia ohľadom jej žiadosti zo dňa 07.12.1993 vo veci uplatnenia nároku na vydanie nehnuteľnosti v reštitučnom konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb.. Dňa 17.06.2008 bola odporcovi doručená opätovná žiadosť na rozhodnutie o jej uplatnenom nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb.. Dňa 28.07.2008 prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu bola podaná žiadosť na Krajský pozemkový úrad v Banskej Bystrici o preskúmanie postupu v konaní vedenom pod č. 4/94 na Obvodnom pozemkovom úrade v Lučenci. Krajský pozemkový úrad v Banskej Bystrici v stanovisku k žiadosti o preskúmanie postupu odporcu zo dňa 19.06.2008 okrem iného poukázal na to, že navrhovateľka nemala podaný individuálny návrh a v rámci Lesnej a pasienkovej spoločnosti K. mala spoločného nástupcu, avšak aj napriek tejto skutočnosti mal odporca rozhodnúť o konkrétnom účastníkovi konania (oprávnenej osobe)

vydaním meritórneho rozhodnutia alebo procesného rozhodnutia. To že došlo k vydaniu rozhodnutia zo dňa 24.10.2005 o uplatnenom nároku na predmetné nehnuteľnosti podľa zákona č. 503/2003 Z. z. neukončilo konanie o uplatnenom nároku žiadateľky zo dňa 07.12.1993 podľa zákona č. 229/1991 Zb., preto je rozhodnutím zo dňa 16.02.1994 konanie stále prerušené.

Podľa názoru krajského súdu správny orgán zistil náležité skutkový stav vo veci a zo zistených skutkových okolností aplikujúc vyššie uvedenú právnu úpravu vyvodil aj správne právne závery. Krajský súd ani v postupe správneho orgánu nezistil takú vadu, ktorá by spôsobovala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a takto potom preskúmajúc odvolacím prostriedkom napadnuté rozhodnutie a postup odporcu v medziach a v rozsahu uplatnených námietok, nepovažoval tieto námietky za dôvodné, resp. relevantné pre rozhodnutie.

K jednotlivým námietkam krajský súd uviedol nasledovné:

1. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľky, že správny orgán postupoval nesprávne, ak výzvu na predloženie listinných dôkazov adresoval spoločnému zástupcovi a nie jej ako oprávnenej osobe, ak sa od nej vyžadovalo splniť nejakú povinnosť. Takýto postup nevyplýva pre správny orgán zo žiadneho právneho predpisu. Naopak, pokiaľ oprávnene osoby uplatnili reštitučný nárok v zastúpení T., správny orgán nepochybil, ak tomuto doručil aj výzvu na predloženie potrebných listinných dôkazov. Podľa názoru súdu prvého stupňa pokiaľ by aj bolo spochybnené to, či správny orgán dal náležité poučenie, resp. dal nesprávne, či neúplné poučenie, prípadne by nebolo preukázané komu a kedy ho dal, nič by to nezmenilo na skutočnosti, že oprávnenej osobe (navrhovateľke) uplynula lehota na predloženie písomných dokladov, v dôsledku čoho zaniklo právo oprávnenej osoby dňa 31.12.1995. Zo spisu totiž jednoznačne vyplýva, že navrhovateľka predložila relevantné listinné dôkazy a preukázala vzťah k pôvodnému vlastníkovi predmetných pozemkov až 10.08.2007, pričom pre vydanie vlastníctva nestačilo právo len uplatniť, ale aj predložiť písomné dôkazy o uplatnenom práve, a to najneskoršie do 31. decembra 1995, inak zákon stanovil zánik práva na reštitúciu, ak tak oprávnene osoby neurobili (§ 42 ods. 1 druhá veta za bodkočiarkou zákona č. 330/1991 Zb.). Poukazovanie na dôvody zmeškania lehoty prvostupňový súd považoval za irelevantné, nemajúce vplyv na výsledok súdneho preskúmacieho konania podľa V. časti OSP ani prípadný nezákonný postup správneho orgánu nemá podľa názoru súdu za následok obnovenie práva, ktoré zaniklo márnym

uplynutím prepadnej lehoty. Podľa názoru prvostupňového súdu, keďže zákon osobitne upravuje dôsledky nepredloženia listinných dôkazov v zákonom stanovenej lehote, stáva sa právne irelevantným, že odporca v predmetnom konaní prerušil konanie na čas, pokiaľ nebudú predložené dôkazy o uplatnenom reštitučnom práve. Ani rozhodnutie správneho orgánu nemôže zvrátiť následky preklúzie práva v dôsledku nedodržania zákonom stanovenej lehoty na predloženie listinných dôkazov. Napokon v zmysle § 29 ods. 5 správneho poriadku, pokiaľ je konanie prerušené. Neplynú len lehoty podľa tohto zákona (správny poriadok). Prerušenie konania nemá vplyv na plynutie hmotnoprávných prepadných lehôt (spojených so zánikom práva).

2. Súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodnú námietku navrhovateľky ohľadom nesplnenia si poučovacej povinnosti podľa článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi a orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Túto pomoc poskytujú súdy, orgány verejnej správy a na zmluvnom základe aj advokáti. Uvedená ústavná zásada je v správnom konaní premietnutá v § 3 ods. 2 správneho poriadku ako jedno zo základných pravidiel konania, v zmysle ktorého správne orgány sú povinné poskytovať pomoc a poučenia účastníkom konania, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozsah pomoci poskytovanej správnym orgánom v súvislosti s nedostatkami podania nie je absolútny, pričom obsahom pomoci sú predovšetkým procesné práva a povinnosti, ktorých uplatňovanie má vplyv na postavenie účastníka konania a na jeho správny procesný postup; rozsah poučenia nemá nahrádzať pomoc poskytovanú na zmluvnom základe advokátom. V danom prípade správny orgán prerušil konanie majúc za to, že je potrebné doplniť návrh – podanie, ktorou bol uplatnený reštitučný nárok. Nedostatky podania správny orgán videl v nedoložení dôkazov. Z výzvy na doloženie dôkazov na preukázanie reštitučných nárokov ako aj z obsahu upozornenia a opätovnej výzvy na doloženie listinných dôkazov mal prvostupňový súd za preukázané, že správny orgán si v dostatočnom rozsahu splnil svoju povinnosť poskytnúť poučenie účastníkom správneho konania. Z obsahu spisu teda vyplýva, že nemožno odporcovi vytknúť, že by sa nepokúsil o odstránenie väd podania spoločného zástupcu, z ktorého vyplýva, že nárok uplatnil aj za navrhovateľku. Tým, že boli doručené dve výzvy a s upozornením aj na dôsledky prepadnej lehoty ohľadom zániku práva, ak dôkazy nebudú doložené do 31.12.1995, podľa názoru súdu správny orgán vyčerpal všetky možnosti dané mu správnym poriadkom ako aj osobitným zákonom na to, aby zabezpečil objektivitu v konaní tým, že dal účastníkovi

konania možnosť navrhnuť a predložiť potrebné dôkazy na preukázanie uplatneného nároku. Postupom úradu, ktorý vyzval na doloženie potrebných dôkazov a upozornil na dôsledky zániku práva, ak dôkazy nebudú doložené v zákonom stanovenej lehote podľa názoru súdu nebola odňatá možnosť domáhať sa na správnom orgáne ochrany svojich práv v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Súd prvého stupňa nepovažoval za správnu ani námietku navrhovateľky, že správny orgán mal pokračovať v konaní len, čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, s prihliadnutím na skutočnosť, že v danom prípade bolo konanie prerušené na čas, pokiaľ oprávnená osoba nedoloží požadované doklady. Keďže prerušenie konania nemá vplyv na plynutie hmotnoprávnej lehoty, potom ani doloženie požadovaných dokladov po uplynutí zákonom stanovenej lehoty i v pokračujúcom konaní meritórne o návrhu rozhodnúť pozitívne, t. j. vyhovieť uplatnenému nároku. Nie je to možné v dôsledku zániku práva márnym uplynutím lehoty, v ktorej mala oprávnená osoba povinnosť predložiť požadované doklady.

4. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku, že s navrhovateľkou správny orgán nekonal ako s účastníčkou konania, pretože z uplatneného nároku bolo zrejmé, že za ňu koná spoločný zástupca T. Z administratívneho spisu nevyplýva, že by v lehote do 31.12.1995 navrhovateľka prejavila vôľu v konaní vystupovať samostatne, preto úrad nepochybil, ak ohľadom jej uplatneného nároku konal so spoločným zástupcom. Naopak z podaní navrhovateľky zaslaných úradu v roku 2007 a nasl. možno vyvodiť, že sa dožaduje svojich nárokov samostatne, neskôr prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu – advokáta, preto nemožno úradu vytknúť, ak už v jej veci nekoná so spoločným zástupcom, navyše ak o žiadosti spoločného zástupcu úrad rozhodol rozhodnutím zo dňa 07. mája. 1997 ohľadom tých oprávnených osôb, ktoré v zákonom stanovenej lehote do 31.12.1995 preukázali listinnými dôkazmi uplatnený nárok.

5. Nedôvodná je podľa názoru prvostupňového súdu aj námietka navrhovateľky ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Z výroku rozhodnutia jednoznačne vyplýva ako a podľa akého právneho predpisu správny orgán rozhodol, keď je zrejmé, že navrhovateľke nepriznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v pk. vl. č. X. kat. úz. K., a to z dôvodu, že navrhovateľka nespĺňala podmienku uvedenú v § 42a zákona č. 330/1991 Zb. Výrok rozhodnutia plne korešponduje s odôvodnením rozhodnutia, ako aj s listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu.

6. Súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie navrhovateľky, že sa odporca dôsledne nevysporiadal s otázkou súbehu reštitučných konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. a zákona č. 503/2003 Z. z.. Naopak, z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že správny orgán poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka si uplatnila reštitučný nárok následne aj podľa zákona č. 503/2003 Z. z.. Krajský súd vyslovil názor, že nepatrí do právomoci súdu zaoberať sa otázkou postupu správneho orgánu ohľadom uplatneného nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z. v tom smere, či postupoval odporca správne, ak vydal v následnom konaní rozhodnutie s prihliadnutím na skutočnosť, či vydaníu takéhoto rozhodnutia nebránilo začaté konanie ohľadom tej istej veci a podobne. V predmetnom konaní sa súd zaoberá len preskúmaním zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu, ktorý predchádzal vydaniu tohto rozhodnutia. Rozhodnutie č. L/2005/00061 zo dňa 24. októbra 2005 vydané na základe zákona č. 503/2003 Z. z. nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2005, pričom nebolo napadnuté opravným prostriedkom, nie je takým rozhodnutím, ktoré by tvorilo záväzný podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia, napadnuté rozhodnutie sa oň neopiera a na jeho preskúmanie je určený osobitný postup (možnosť podať odvolanie), preto nie je predmetom tohto preskúmacieho konania v zmysle § 245 ods. 1 OSP v spojení s § 2501 ods. 2 OSP. Krajský súd vo vydanom rozhodnutí podľa zákona č. 503/2003 Z. z. nevidel zákonný dôvod pre zastavenie správneho konania podľa zákona č. 229/1991 Zb. v dôsledku veci rozhodnutej, nakoľko zákonná úprava v citovaných reštitučných zákonoch nie je totožná, uplatnený nárok v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. predchádzal uplatneniu nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z.. Preto považoval súd prvého stupňa za správny postup, ak odporca o nároku uplatnenom podľa zákona č. 229/1991 Zb. meritórne rozhodol, keďže o uplatnenom nároku navrhovateľky zo dna 07.12.1993 nebolo rozhodnuté rozhodnutím správneho orgánu dňa 07. mája 1997.

Záverom krajský súd zdôraznil, že oprávnené osoby si mali nárok na vydanie uplatniť na pozemkovom úrade v lehote do 01. decembra 1993 a predložiť písomné dôkazy o uplatnenom práve najneskôr do 31. decembra 1995, pričom zákon stanovil v prípade nesplnenia tejto povinnosti zánik práva na reštitúciu (§ 42a ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.). Ak tak neurobili, právo na vydanie im zaniklo a vlastníctvo zostalo zachované v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 druhá veta zákona č. 330/1991 Zb. Je nepochybné, že navrhovateľka či už sama alebo prostredníctvom spoločného zástupcu nepredložila v lehote do 31.12.1995 dôkazy o uplatnenom práve, v dôsledku čoho došlo k zániku jej práva na reštitúciu a zároveň

nastala skutočnosť, že vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam zostalo zachované. Presahuje rámec predmetného konania posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu dovolenosť, platnosť, či neplatnosť právneho úkonu – kúpnej zmluvy V 2715/03 zo dňa 22.12.2003 s poukazom na § 5 ods. 3 druhá veta zákona č. 229/1991 Zb. v spojení s § 42a ods. 1 a § 42a ods. 2 druhá veta zákona č. 330/1991 Zb.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP a navrhovateľke, ktorá v konaní nemala úspech, náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote navrhovateľka odvolanie namietajúc, že sa žalovaný v rozhodnom období patrične nevysporiadal s problematikou zistenia spôsobu a predovšetkým rozsahu akým koná spoločný zástupca za Lesné a pasienkové spoločenstvo K. Ako v samotnom správnom konaní, tak ani v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu nedošlo k preskúmaniu oprávnenia /po prípade plnomocenstva, či dohody/ na základe ktorého by bol zástupca Lesného a pasienkového spoločenstva oprávnený konať vo veci uplatňovania nárokov na vydanie nehnuteľností, a ani jeho predmetu, obsahu a rozsahu takéhoto oprávnenia, t. j. práva a povinnosti zástupcu. Z týchto dôvodov opätovne namietala a poukazovala na absenciu oprávnenia zástupcu Lesného a pasienkového spoločenstva T. na osobné prevzatie tak dôležitého dokumentu, akým bolo rozhodnutie žalovaného (vtedy Pozemkový úrad Lučenec) č. 4/94 zo dňa 16.02.1994 o prerušení konania podľa § 29 zákona č. 71/1967 Zb. vo veci uplatnenia nároku na vydanie nehnuteľností. V konaní nebolo preukázané, či táto osoba disponovala akýmkoľvek splnomocnením, resp. jeho rozsahom tak ako to vyžaduje vyššie uvádzané zákonné ustanovenie, a to vrátane oprávnenia na preberanie uvedených písomností v správnom konaní v danej veci.

Taktiež poukazovala na skutočnosť, že nebolo žiadnym relevantným spôsobom preukázané údajné doručenie výzvy žalovaného (vtedy Pozemkový úrad Lučenec) zo dňa 17.05.1995, z obsahu ktorého malo vyplývať upozornenie, že písomné dôkazy k uplatneniu nárokov na vydanie nehnuteľností je potrebné predložiť Pozemkovému úradu v Lučenci do 31.12.1995 aj so špecifikáciou jednotlivých potrebných dokladov a s poučením o zaniknutí práva na vydanie nehnuteľností ich nepredložením v stanovenej lehote. Preto opätovne namietala, že nebola splnená poučovacia povinnosť odporcu v zmysle § 3 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1967 Zb.

Opätovne uvádzala, že je preukázané a nesporné, že len v dôsledku toho, že s ňou odporca nekonal ako s účastníčkou konania a nedoručil jej výzvu na predloženie dokladov na preukázanie uplatňovaných nárokov, jej uplynula lehota na predloženie predmetných dokladov. Vytýkala príslušnému správneému orgánu aj krajskému súdu, že nezohľadnil túto skutočnosť, ktorú ona ako navrhovateľka nemohla nijako ovplyvniť a ktorú sama nezavinila. Taktiež opätovne poukazovala na skutočnosť, že v prípade, ak by v rozhodnom období mala k dispozícii predmetnú výzvu, predložila by odporcovi v lehote požadované doklady. V tejto súvislosti považovala za potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že z odôvodnenia napádaného rozhodnutia nie je zrejme z akého dôkazu vychádzal, keď považoval výzvu Pozemkového úradu Lučenec za doručenú. Rovnako tak nie je zrejme, či považoval toto oznámenie za doručené aj predmetnému pozemkovému spoločenstvu a ak áno tak z akej dokázanej skutočnosti súd vychádzal. Preto považuje rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné. Mala preto za to, že napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici vychádza z nedostatočne vykonaného dokazovania, na základe čoho následne dospel k nesprávneému právneému záveru, ktorým je potvrdenie rozhodnutia žalovaného č. LC/2008/00585 zo dňa 12. septembra 2008.

Namietala, že ju odporca jednoznačne opomenul ako účastníčku konania, čím pochybil a porušil procesnú zásadu spočívajúcu v aktívnej súčinnosti účastníkov konania. Takýmto postupom správneho orgánu jej bola odňatá možnosť účelne brániť svoje práva pred orgánmi štátu, ktorá mi vyplýva priamo z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky ako aj z viacerých aktov Rady Európy, konkrétne základnej Rezolúcie /77/31 Výboru ministrov Rady Európy zakotvujúcej minimálny štandard práv účastníkov správneho konania.

K odôvodneniu namietaného súbehu konania uviedla, že zo strany odporcu nebolo rozhodnuté o jej reštitučnom nároku, ktorý uplatnila v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. ako jedna z oprávnených osôb členov Lesného a pasienkového spoločenstva K. žiadosťou zo dňa 07.12.1993, nakoľko Okresný pozemkový úrad v Lučenci odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva ako právny nástupca zrušeného Pozemkového úradu Lučenec svojim rozhodnutím zo dňa 07.05.1997 rozhodol o žiadosti len sčasti, a to tak, že 15 oprávneným osobám v rozhodnutí priznal vlastnícke práva k nehnuteľnostiam, pričom ohľadne uplatnených nárokov zvyšných osôb nerozhodol. Vzhľadom na skutočnosť, že sa dostala do stavu právnej neistoty v dôsledku nekonania žalovaného, uplatnila si svoj reštitučný nárok aj v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z., pričom v predmetnom konaní bolo dňa

24.10.2005 vydané rozhodnutie č. L/2005/00061, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2005 a ktorým bola uznaná za oprávnenú osobu spĺňajúcu reštitučný titul podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 503/2003 Z. z. – odňatie bez náhrady postupom podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov. Vytýkala krajskému súdu, že nevidel v skutočnosti súbehu týchto dvoch konaní na tom istom správnom orgáne prekážky podmienok konania *res iudicata* a *litispendencie*, majúc za to, že vyhodnotenie ku ktorému došiel Krajský súd, že: „zákonná úprava v citovaných reštitučných zákonoch nie je totožná“, nie je správne, nakoľko ide stále len a výlučne o ten istý reštitučný nárok na tie isté nehnuteľnosti a z toho istého právneho dôvodu, ktorým je uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľností navrhovateľkou ako osobou oprávnenou, nakoľko je vnučka po zomrelom starom otcovi P., ktorý bol pôvodným vlastníkom dotknutých nehnuteľností prejdých do vlastníctva družstva na základe zákona č. 81/1949 Zb. SNR. Preto aj naďalej nepovažuje postup odporcu, ktorý spočíva v ponechaní oboch konaní v súbehu za správny a namietla konštatovanie krajského súdu o správnosti takéhoto postupu, vzhľadom na porušenie povinnosti dôsledne skúmať podmienky konania. Mala za to, že ako správny orgán, tak aj súd nedôsledne skúmali súbeh týchto dvoch konaní, ktorých obsahom je rozhodovanie o totožnom nároku. Bola toho názoru, že za súčasného stavu existujú dve protichodné rozhodnutia o totožnom nároku, čo je v príkrom rozpore so zásadou právnej istoty. V tejto súvislosti poukázala na to, že takýto stav je ústavne neudržateľný a mal vyústiť do iného než meritórneho rozhodnutia v danom konaní.

Pokiaľ sa domáhala určenia neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy V2715/03 zo dňa 22.12.2003), mala za to, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu a jeho špecifickosť si súd môže a podľa jej názoru by si aj dôvodne mal urobiť prejudiciálne záver o platnosti alebo neplatnosti akéhoto právneho úkonu, i napriek tomu, že účastníkom konania nie je žiadny z účastníkov tohto právneho úkonu.

Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov výrok napadaného rozsudku podľa navrhovateľky neobstojí a nemá zákonný podklad, a to najmä vzhľadom na odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, § 205 ods. 2 písm. d/, § 205 ods. 2, písm. f/, a preto žiadala, aby odvolací súd jej odvolaniu proti rozsudku krajského súdu o potvrdení rozhodnutia odporcu v plnom rozsahu vyhovel a aby napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu. Pre prípad úspechu si uplatnila trovy právneho zastúpenia.

Odporca sa písomným podaním zo dňa 08. apríla 2009 vyjadril k odvolaniu navrhovateľky poukazujúc na to, že ako členka pasienkového spoločenstva menovaná figurovala na mennom zozname osôb, ktoré si uplatnili nárok na vydanie nehnuteľnosti podľa § 9 zákona č. 229/91 Zb., kedy boli nehnuteľnosti odňaté bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov. Uplatnenie bolo doručené na pozemkový úrad 07.12.1993. V záhlaví uplatneného nároku figuruje meno T., M., K., na konci podania je nečitateľný podpis. V podaní pod hlavičkou oprávnenej osoby sú uvedení: N., K., L., P., Č., J., V., C., T. Pri menách sú uvedené dátumy narodenia, rodné čísla a adresa trvalého bydliska, pri menách nie sú podpisy. Dňa 28.12.1993 bol doručený zo strany T. dodatok k uplatnenému nároku, v ktorom sú uvedené ďalšie oprávnené osoby bez udania adries a osobných údajov, spolu s prvým podaním je to 38 oprávnených osôb. V podaní zo dňa 07.12.1993 bola doložená pozemkovoknižná vložka, v ktorej boli uvedení pôvodní vlastníci. Z obidvoch žiadostí nebolo zrejmé, ktorá oprávnená osoba si uplatňuje nárok po ktorom pôvodnom vlastníkovi, pretože chýbal zoznam, v ktorom by bol na prvom mieste uvedený pôvodný vlastník s podielom ktorý vlastnil, na druhom mieste oprávnená osoba alebo osoby po pôvodnom vlastníkovi a na ďalšom vzťah oprávnenej osoby k pôvodnému vlastníkovi. To, že je žiadateľ skutočne oprávnenou osobou sa dalo preukázať až na základe predložených dôkazov – ak pôvodný vlastník už nežil, bolo potrebné predložiť jeho úmrtný list, prípadne dedičské konanie a rodný list oprávnenej osoby. Na vydokladovanie uvedených chýbajúcich dokladov a údajov vyzval Pozemkový úrad v Lučenci dňa 16.02.1994, kedy pod číslom 4/94 bolo vydané rozhodnutie o prerušení konania. V rozhodnutí boli vymenované údaje a doklady potrebné k vydaniu rozhodnutia v zmysle zákona č. 229/91 Zb.. Vo výzve je na prvom mieste uvedená zápisnica z ustanovujúcej schôdze spoločnosti, kde je zápis, kto bude spoločnosť zastupovať navonok, v ďalšom vyzýva doplniť zoznam oprávnených osôb o rodné listy, dedičské rozhodnutia po pôvodnom vlastníkovi a ostatné doklady potrebné k vydaniu rozhodnutia. Pozemkový úrad v Lučenci adresoval spisovú agendu osobe, ktorá figurovala záhlaví podania a ktorej podpis figuroval na konci žiadosti. Ak by si bola M. podala žiadosť v zmysle § 9 zákona č. 229/91 Zb. individuálne, ako samostatná žiadateľka, pozemkový úrad by bol všetky písomnosti adresoval jej osobne. Okresný úrad v Lučenci odbor PPLH svojimi rozhodnutiami POZ-97/0021(M)02-Mi a POZ-97/00210-003-Mi zo dňa 07.05.1997, ktoré nadobudli právoplatnosť 20.06.1997 rozhodol o uplatnenom nároku tých oprávnených osôb, členov Lesnej a pasienkovej spoločnosti K., ktorí písomné dôkazy

o uplatnenom práve predložili Pozemkovému úradu v Lučenci do 31.12.1995, tak ako je to uvedené v § 42a ods. 1 zákona č. 330/1995 Zb.. Navrhovateľka nepredložila pozemkovému úradu písomné dôkazy o uplatnenom práve do 31.12.1995, preto o jej vlastníctve nebolo rozhodnuté v rozhodnutiach č. POZ-97/0021(M)02-Mi a POZ-97/00210-03-Mi zo dňa 07.05.1997, ktoré nadobudli právoplatnosť 20.06.2007.

Odporca má za to, že tvrdenie navrhovateľky, že sa dostala do stavu právnej neistoty, nakoľko podľa zákona č. 229/1991/Zb. nebolo o jej návrhu rozhodnuté, preto si uplatnila nárok na Obvodnom pozemkovom úrade v Lučenci v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z., sa nezakladá na pravde, a to z nasledovných dôvodov:

Nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. si navrhovateľka uplatnila na OPÚ v Lučenci dňa 10.03.2004. Rozhodnutie o priznaní práva na náhradu č. L/2005/00061 bolo vydané dňa 24.10.2005 a nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2005. Náhrada bola priznaná z dôvodu, že pozemky po prechode na JRD boli na základe kúpnej zmluvy č. V2715/03 zo dňa 22.12.2003 prevedené do vlastníctva fyzických osôb: manželov Ing. L. a jeho manželky Ing. T., čo je zákonnou prekážkou navrátenia vlastníctva v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona. Ak by bola navrhovateľka v stave právnej neistoty bola by najprv žiadala vydať rozhodnutie v zmysle zákona č. 229/91 Zb., ak podľa jej tvrdenia konanie nebolo ukončené v zmysle zákona. Navrhovateľka aktívne spolupracovala s pozemkovým úradom v tom smere, že bezodkladne predložila všetky potrebné doklady k vydaniu rozhodnutia v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. a po obdržaní identifikácie, overenej kópie pozemkovoknižnej vložky č. X., listov vlastníctva č. X. kat. úz. K. zo Správy katastra v Lučenci OPU vydal rozhodnutie č. 72005/00061 voči, ktorému sa žiadateľka neodvolala. Doklady (úmrtný list starého otca, úmrtný list otca a svoj rodný list) s odvolaním sa na prerušenie konania, ktoré bolo vydané bývalým Pozemkovým úradom v Lučenci dňa 16.02.1994 zaslala na OPÚ v Lučenci 10.08.2007 s tým, že žiadala obnovu konania o uplatnenom nároku na navrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 229/1991 Z. z.. Ďalšiu žiadosť o vydanie rozhodnutia v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. podala dňa 17.06.2008. Obvodný pozemkový úrad v Lučenci na základe stanoviska Krajského pozemkového úradu v Banskej Bystrici vydal dňa 12.09.2008 rozhodnutie č. LC/2005/00585, ktorým navrhovateľke nepriznal vlastnícke právo, pretože nespĺňa podmienku uvedenú v § 42a zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaného pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov.

Podiely z pk. vl. č. X. kat. úz. K., ktoré neboli predmetom rozhodnutia č. POZ-97/00210-002-Mi zo dňa 07.05.1997 vydaného Okresným úradom v Lučenci odborom PPLH, ktorým sa priznalo vlastnícke právo oprávneným osobám, ktoré si doložili doklady v zmysle § 42a zákona č. 330/1991 Zb., ostali vo vlastníctve Podielníckeho poľnohospodárskeho družstva R. Družstvo mohlo s podielmi disponovať do nadobudnutia účinnosti zákona č. 503/2003 Z. z. (do 01.01.2004). Kúpna zmluva V2715/03 zo dňa 22.12.2003 bola na Správe katastra v Lučenci zavkladovaná dňa 22.12.2003, čiže pred tým ako zákon č. 503/2003 Z. z. nadobudol platnosť.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odporca navrhol napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP treba vyvodiť, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí podrobne vyporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky uvedenými v opravnom prostriedku a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom aj odôvodnil. Na toto odôvodnenie odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP i poukazuje a s týmto sa v zásade stotožňuje .

K námietkam uvedeným v odvolaní uvádza, že predmetom správneho konania v preskúmvanej veci bolo rozhodnutie o nároku navrhovateľky podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb., podľa ktorého oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku odňatia bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov.

Bývalí členovia urbáru mohli poveriť svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., podľa ktorého na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov.

Podľa § 42a ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. právo oprávnených osôb uvedených v § 37 ods. 1 a 2 nezanikne, ak ho na obvodnom pozemkovom úrade uplatnia v lehote do 31. decembra 1993. Lehoty na predkladanie písomných dôkazov o uplatnenom práve sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní; dôkazy možno okresnému úradu predložiť najneskôr do 31. decembra 1995, inak právo zanikne.

Pod preklúziou rozumieme zánik práva uplynutím času. Ak sa má právo prekludovať, je to v právnych predpisoch spravidla vyjadrené výrazmi „právo zanikne“, „inak právo zanikne“ alebo „právo zanikne, ak nebolo v ustanovenej lehote uplatnené alebo vykonané“ a podobne.

Lehota na uplatnenie práva uvedená vo vyššie citovanom zákonom ustanovení má hmotnoprávny charakter, pretože je spojená s uplatnením majetkového práva. Jej

márnym uplynutím dochádza k preklúzii, t. j. zániku práva. Správny orgán jej zmeškanie nemôže odpustiť. Právo, ktoré zaniklo v dôsledku preklúzie, nemožno priznať.

Po vyhodnotení dôkazov, ktoré boli vykonané pred správnym orgánom v ich vzájomných súvislostiach, dospel najvyšší súd k záveru, že v konaní ani nebolo sporné, že navrhovateľka v zákonom stanovenej lehote nepredložila doklady potrebné na preukázanie oprávnenosti je nároku. V dôsledku preklúzie - zániku nároku nebolo možné navrhovateľke priznať vlastnícke právo k poľnohospodárskym nehnuteľnostiam podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu treba mať za nesporné, že navrhovateľka nepopiera uplatnenie nároku v mene urbárikov T. Ak teda nepopiera, že T. bol splnomocnený na uplatnenie nároku, potom s ním pozemkový úrad správne konal ako so spoločným zástupcom. Administratívny spis však poverenie na uplatnenie nároku neobsahuje a sama navrhovateľka jeho existenciu spochybnila na pojednávaní pred krajským súdom (č. 1. 24). Nakoľko poverenie zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti v zmysle § 37 ods. 2 zákona SNR č. 330/1991 Zb. musí byť zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverenie udelili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené (k tomu bližšie rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 SžoKS 162/2004 – 30/2007 ZSP), je potom otázne, či nárok podľa zákona o pôde bol navrhovateľkou vôbec účinne uplatnený.

Každý demokratický štát ochranu subjektívnych práv len ponúka, ale nevnučuje“ a „**práva patria len bdelym** - vigilantibus iura scripta sunt“. Navrhovateľka v celom konaní pred súdom nevysvetlila, prečo bola v administratívnom konaní nečinná (prečo sa nespojila s p. K., prečo sa o vec nezaujíkala a nedomáhala skôr vydania rozhodnutia podľa zákona o pôde, ani prečo, ak mala za to, že jej nárok bol riadne uplatnený podľa zákona 229/1990 Zb., uplatnila ho znova podľa zákona 503/2003 Z. z., prečo, ak jej bola priznaná podľa zákona č. 503/2003 Z. z. iba náhrada za pozemky, nepodala opravný prostriedok na súd, v ktorom mohla uplatniť námietky, ktoré uplatňuje v tomto konaní ?).

Zásada **ne bis in idem** (nie dvakrát v tej istej veci) je základnou zásadou procesného práva a znamená, že o tej istej veci nemožno rozhodnúť znova.

Zákon č. 229/1991 Zb. i zákon č. 503/2003 Z. z. sú definované ako dva zo zákonov reštitučného charakteru, ktorých cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku, no napriek tomu nejde o totožné zákony.

Zákon č. 503/2003 Z. z. upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb. a § 37 až 39 zákona SNR č. 330/1991 Zb. – poznámka pod čiarou). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria po a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria a po b) lesný pôdny fond (§ 1 zákona). Tento zákon nedeclaruje ani negarantuje právo vlastníť pozemky, ale upravuje podmienky a rozsah navrátenia vlastníctva k pozemkom. To napokon vyplýva aj z dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom (tlač č. 537 z augusta 2003), v ktorej sa konštatuje, že „Vzhľadom na to, že právo na vydanie nehnuteľnosti, ktoré nebolo uplatnené do 31. decembra 1992, okrem osobitných prípadov (tam, kde bola lehota predĺžená do 31. decembra 1995), zaniklo ako aj z dôvodu, že doterajšie právne predpisy riešili otázku náhrad komplexne a z dôvodu, že pozemky, ktoré zostali vo vlastníctve štátu boli pridelené oprávneným osobám ako náhradné a tam, kde bol štát spoluvlastník aj odpredávané z dôvodu usporiadania pozemkového vlastníctva podľa Zásad na uplatňovanie niektorých ustanovení zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, dospelo sa k záveru vypracovať predkladaný návrh zákona. Cieľom predkladaného návrhu zákona je umožniť oprávneným osobám, ktoré neuplatnili svoj nárok v lehote, aby tento nárok mohli uplatniť v novej jednoročnej lehote.“.

Z uvedeného je zrejmé, že samotné uplatnenie nároku podľa zákona o pôde, rovnako ako nevydanie veci podľa tohto zákona nebolo prekážkou uplatnenia nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z., a teda ani prekážkou litispendencie ani rei iudicatae.

Ak však bolo o nároku navrhovateľky rozhodnuté podľa zákona č. 503/2003 Z. z., nemôže sa už úspešne domáhať vydania veci podľa zákona č. 229/1991 Zb., nakoľko nárok navrhovateľky bol uspokojený, aj keď v inej forme, proti ktorému postupu sa navrhovateľka nebránila, napr. podaním opravného prostriedku proti rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v Lučenci z 24.10.2005, číslo: L/2005/00061, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2005. Preto dôvodom na zrušenie rozhodnutia nemôže byť ani nespokojnosť navrhovateľky (vyslovená na pojednávaní pred krajským súdom dňa 21.01.2009) s tým, že pokiaľ by správny orgán rozhodoval podľa zákona č. 229/1991 Zb., malo by to dopad, že v konečnom dôsledku by mohlo byť navrátené vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, pretože keď bolo rozhodované podľa druhej reštitučnej žiadosti podľa zákona č. 503/2003 Z. z., existovala už zákonná prekážka na navrátenie vlastníctva k týmto nehnuteľnostiam, keďže v decembri 2003 bol zo strany povinnej osoby prevedené do vlastníctva fyzických osôb.

Z tohto pohľadu i námietka, že odporca nemal v danom konaní rozhodnúť meritórne je bez právneho významu a meritórne rozhodnutie nemožno v zmysle § 205i ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP považovať za takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Právne irelevantná vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu je potom aj otázka „prejudiciálneho záveru“ o platnosti, či neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy V2715/03 zo dňa 22.12.2003; táto námietka mohla byť významná iba v konaní o uplatnení nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie nepovažoval námietky navrhovateľky uplatnené v tomto odvolacom konaní za také, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 219 ods. 1 OSP s poukazom na § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 250l ods. 2 OSP súc viazaný aj dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) potvrdil ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP, pretože úspešný navrhovateľ ich náhradu neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. mája 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková